కథ

మల్లాది రామకృష్ణశాస్త్రిగారు

౧

'ఊహుఁ, నేను రానంటూంటే ఏమిటి ఊరికేను? నీవు వెళ్లరాదూ, నన్ను బ్రతిమాలకపోతేను?'

'రావూ?'

'ఊహుఁ.'

'ఎప్పుడూ కూర్చుంటే ఏం తోస్తుంది...రా పోదాం...'

'నేను—రాను...'

'నామాట వినవూ?'

'నామాట నీవు వినరాదేం...మహా...నేర్చుకుంటూన్నావులే...'

'పోనీలే అమ్మ! నేనూ మానేస్తాను...ఎంతో సరదాగా పిలుస్తూంటే...నాముచ్చట తీర్చడానికైనా రావచ్చునే...'

'నేను రానే...ఏమిటి...ఓ...సొద...నేను లేకపోతే కోవిలకూయదా...పూలు పూయవా...వెన్నెల కాయదా...నేనెందుకూ, నీవే పోయి అనుభవించరాదూ, ఆవైభవమంతాను...'

'వల్లకాదు...'

'పోనీ......మానేయి......ప్రతిపనికి నాతోవంతేనా ఏమిటి?'

శాంతకు కోపం వచ్చి......ఇక అక్కడ నిలువకుండా వెళ్లిపోయింది. వనం—వనలత—ఆమె వెళ్లిపోవడం చూసికూడా మాటాడకుండా ఊరుకుంది.

'ఎందుకూ పనికిరాకుండా...ఎవరికీకూడా...ఈలా అయిపోతున్నానేం?...'

కనుకొలుకుల్లో ఒకటిరెండు ముత్యాలు కనిపించినాయి...వనానికి...పైట చెరగుతో తుడుచుకోవలెనని...యత్నించి...మరల మానుకున్నది...ఒకటి...రెండు...ఇక బాష్పధారా...ఆవేశాన్ని ఆపుకో లేకపోతున్నది...

'ఎందుకు...ఈ...లా...బ్రతకడం...ఏమున్నదని...?'

'.....................'

'అక్కయ్యా!.. వనం!...ఇదిగో నిన్నే...'

ప్రభావతి...నవ్వుతూ ... పరుగెత్తు కుంటూ వచ్చింది...

'మరే...రమేశమే...అన్నీ బడాయిమాటలేనే. నాతోనే ఆడలేకపోయినాడు...రెండుగేములు గెలిచాను...పట్టినాయనమ్మ...నాతోనే ఓడిపోయినాడు'

చిన్నిచెల్లెలిమాటలకి...ఆవిచారంలోనే...వనానికి నవ్వువచ్చింది...

'ఆలాగేం!...'అన్నది ప్రసన్నభావాన్ని అభినయిస్తూ.

'మళ్లా ఆడమన్నా...ఎప్పటికైనా సైఁ...గెలవలేని కుక్క గయ్యాళికుక్క...పారిపోయి...అమ్మదగ్గర దాక్కున్నాడు...రమ్మను...చేతనైతే...'

... ...

'అబ్బ! నేను రావాలా ఏం...అక్కడ ఎవరూ లేరూ...'

'ఎవరున్నారమ్మ!...నాన్నగారు షికారు వెళ్లారు...రజాక్ కారు తీసుకువెళ్లాడు...ప్రకాశం...స్టేషనుకు వెళ్లాడు...మరి తాతయ్యగారిని రమ్మననా? ఆయన లేవనేలేడాయెను...'

'ఎందుకూ అంతచదువు?...వస్తానులే...'

ప్రభ ముందుదారితీసింది...వనలత నెమ్మదిగా ఆపిల్ల వెనుక అడుగులు వేస్తున్నది...

'అదిగో చూడు—ఆకొమ్మను...ఊహుఁ... అదికాదే...నీలాంబరిమీదుగా...ఆ... ఁ... అదే... నీవు కోస్తూండు...నేను గులాబీలు తీసుకువస్తాను... కోసి...ఫౌంటెనుదగ్గర పెట్టివచ్చాము కాని...అన్నీ కోయి...నాకే...శాంతకు చూపించమాక...'

ప్రభావతి పరుగెత్తుకునిపోయింది...వనం... నెమ్మదిగా ఆకొమ్మను వంచి...బాగా వికసించిన ఓపూవుకోసి...రేకలు త్రుంచివేస్తూ...తలవంచుకుని అక్కడనే నిలువబడి పోయింది...

'వనం !...'

ఉలికిపడి చూసింది...కాంతం...ఆమెనే చూస్తూ...చాలాదగ్గరగానిలుచుని ఉన్నాడు...ఎప్పుడు... ఏమూలనుంచి వచ్చాడో...

'ఎంతకాలం...వనం...'

ఆమె ఏమీ మాటాడలేదు...మళ్లా తలవంచుకున్నది...కాంతం ఆమెచేయి పట్టుకున్నాడు...ఆతని చేతిమీద కన్నీటిచుక్కలు రాలినాయి...

'ఎందుకూ...తలఎత్తి...ఈలా చూడు వనం!'

వనలత వెక్కి వెక్కి ఏడువ మొదలుపెట్టింది... కాంతం ఆమెను సమాశ్వసించాలనే యత్నంతో...

'ఊరుకోవూ...!' అన్నాడు చాల నెమ్మదిగా...

'నామాట వినవూ...ఎందుకూ...ఊరుకోవూ'

వనం వంచినతల ఎత్తలేదు...కాంతం ఎన్నో విధాల ఆమెను బ్రతిమాలాడు...ఆమె మారుపలుకనయినా లేదు...

'వనం !...'

ఆపలేని ఆవేశంతో, కాంతం ఆ అమ్మాయిని కౌగలించుకోవలెనని ప్రయత్నించినాడు...కాని ఆతని బాహువల్లరిలో చిక్కకుండా తప్పించుకొని...జేల కన్నులతో ఆతన్ని చూస్తూ...జాలిగా...వద్దని తల ఊగించింది...కాని కాంతం చూసీకూడా చూడని వాడిలాగా...ఆమెను...కౌగలించుకుని...పెదవి ముద్దిడుకున్నాడు...మళ్లా...మళ్లా...

ప్రభావతి పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చింది...ఆతన్ని తప్పించుకోలేక...ఆతని కౌగిలిలోనే ఉన్నది, వనలత ...తా నాలాగు ఉన్నాననే స్పృహలేదు...కాంతం తనివితీరా...అధరమధువును...

ప్రభావతి నవ్వుకుంటూ...చేతిలో గులాబీలు దోవలో విడిచివేస్తూ...అక్కడ నిలువకుండా ఒక్క పరుగుతీసింది...

౨

'నిన్ను జూచి...ధన్యుడైతినీ...నీరజనేత్ర...'

పాడుతున్నది...ఊహు...విచారమంతా ఆకొంచెంసేపయినా మరచిపోవచ్చును కదా అని...పాడుదామని ప్రయత్నిస్తున్నది...కాని సాగడంలేదు...వ్రేళ్లు ఆడటమేలేదు...చివరకు ... విసుక్కుంటూ పాట చాలించి...వీణెను సోఫాకు ఓరగా ఆన్చి, తాను అలా, ఓప్రక్కకు ఒరిగింది వనం...

చీకటిపడింది...మేడంతాకూడా దీపాలు వెలిగినాయి, కాని వనంకూర్చున్న గదిలోమాత్రం దీపం లేదు...ఫాన్‌మాత్రం ఆడుతూంది.

ఎదుట పోర్టికోతలుపు తెరిచిఉన్నది...గోదావరిమీదనుంచి చక్కని గాలి వస్తూన్నది...ఏటినడుమనుంచి...గాలివాటు ఉన్నప్పుడల్లా...అవ్యక్తమధుర ధ్వనిలో...పడవవాళ్ళ పాటల చరణాలు అక్కడక్కడవినబడుతున్నాయి...రొప్పుకుంటూ...వంతెనంతా ఊగిస్తూ...పాసింజరు పరుగెత్తింది...చల్లగాలికి గోదావరిఒడ్డుకు వచ్చి కూర్చున్న పిల్లవాళ్లల్లో ఎవరో గొంతెత్తి చక్కగా పాడుతున్నాడు.

"ఓబిలేశుని కొండలనడుమా
వంచెగడ్డి కోసేదానా
వంచెగుడ్డా, వల్లెగుడ్డేమే...హరి ఓబిలేశా."

వినపడుతున్నదికాని, వనలత వినిపించుకోవడం లేదు...ఏదో ఆలోచించుకుంటూ...ఎక్కడో, ఏధోర ణిలోనో...ఉన్నది...కాని పాట ఆగలేదు.

"గిద్దెలగిరీ కొండల నడుమా
ఎద్దులు కాసే...ముద్దులమరదీ
నన్ను చూసీ నవ్వబోకోయీ...హరిఓబిలేశా"

వనం...అప్రయత్నంగా విన్నది...విని నవ్వు కున్నది...అహోబిల నారసింహుడుకూడా...ఆడవా ళ్లకోసం...అంత అవస్థపడుతాడుకదా అని.

"కట్టమీదనుం చెళ్లేదానా
కాలుకురచా చిన్నదానా
కమ్మలిస్తా వెంటవస్తావా...హరి ఓబిలేశా."

వనం చివాలున లేచి నిలుచున్నది...పాడేవాడి మీద, ఆపాటలమీద చాలాకోపం వచ్చింది...తలుపు మూసేద్దా మనుకుని ముందుకు ధూకుడుగా వెళ్లింది... కాని పోర్టికోలో అడుగుపెట్టేటప్పటికి...చల్లనిగాలి వేస్తున్నది...ప్రాణం లేచివచ్చింది...వేయలేక...అక్క డనుంచి తిరిగిరాలేక...ఆలాగే నిలువబడిపోయింది, ఓ స్తంభాన్ని ఆనుకుని...ఉదయించాలని యత్నిస్తూన్న బాలచంద్రుణ్ణి జూస్తూ.

చూస్తూ...చూస్తూ...ఆచూపే క్రిందకు మర ల్చింది...గోదావరిఒడ్డున ఇంకా ఎవరో చాలామంది అక్కడక్కడ కూర్చునేఉన్నారు...మనుష్యులు కన బడటంలేదు, కాని సిగరెట్ల వెలుగునుబట్టి చూచాయగా ఆలాగని గోచరిస్తున్నది.

క్రొత్తజులబాటం కాబోలును...ఎవరో... న్యూకలుపిల్లవా డయిఉంటాడు...టార్చిలైట్ మాటి మాటికి వేస్తున్నాడు. ఆవెలుతురితో...భూమ్యాకాశాలు అలసి అయినంతవరకూ పరీక్షిస్తున్నాడు...ఓమారు వనం చాయలకుకూడా వచ్చింది వెలుతురు...అప్పుడు చప్పున ప్రక్కకు ఒదిగింది ఆఅమ్మాయి...మళ్లా చీకటిఅయింది.

ప్రక్కగదిలో శాంత ఉన్నది...అలంకరించు కుంటూ...గదిలో దీపం ఉన్నది...సన్నని గొంతులో ఏదో పాటకూడా వినివిస్తూన్నది.

ఒక్కమారే పాట ఆగిపోయింది...దీపం ఆరిపో యింది...ఉన్నట్టుండి మళ్లా వెలిగింది...మళ్లా ఆరి పోయి...మళ్లా.

వనానికి అప్పటికి అర్థమయింది...ఒక్కమారున లోపలికి వెళ్లి స్విచ్ వేసింది...గడంతా వెలుతురయింది.

'శాంతా...'

'అక్కయ్యా!...'

పైటపిన్ను అమర్చుకుంటూ శాంత తనగదిలో నుంచి బయటికి వచ్చింది...వనలత ఆఅమ్మాయిని ఉరిమి చూసి,

'ఏమిటాపని' అని గర్జించింది.

శాంత...మిస్ గోహర్ పోజుతో...అలాగే నవ్వి

'ఏమిపనా...పాడుపని...'అని తనగదిలోకితిరిగి వెళ్లి పోతూన్నది.

వనం ముందుకు దూకి...శాంతజడ పట్టుకున్న ది...శాంత కలవరపడి...తప్పించుకోవలెనని చూసి... వశముకాక నిలువబడిపోయింది.

'సిగ్గులేదూ ?...'

శాంత ఊరుకున్నది.

'మాటాడవేం...'

శాంత ఎకసెక్కంగా నవ్వి...

'అవును...అందరికీ...కాంతంలాటివాళ్లు దొర కవద్దూ !' అన్నది.

వనం ఒళ్లుమరచిపోయింది. ఆకోపంలో, చేయి ఎత్తింది.

'చిన్నమ్మాయ్ !...'

వాళ్ల నాన్నగారు క్రిందనుంచి కేకలేశారు... శాంత తప్పించుకున్నది.

3

'నీవుకూడా రావూ'

భోజనంచేసి మేడమీదికి వెళ్లబోతున్నది వనం. కాంతం పైనుంచి ఎదురువచ్చాడు...తప్పించుకుందామని చూసింది . కాని మాటాడకుండా వీలులేకపోయింది.

' ఊహు...' అని తలఊపింది.

' రావూ...నీవుకూడా వస్తావని చాలా...అనుకుంటూన్నాను...రావూ.'

వనం ఊరుకున్నది...కాంతం దగ్గరికి వచ్చి... ఆమెచెక్కిలి నిమురుతూ,

' రావూ...' అన్నాడు...

ఆ అమ్మాయి ఆతనికి ఎడగా జరిగి...చాలా దీనంగా,

' కాంతం !...నన్ను ఎందుకూ ఈలా హింసిస్తావూ ' అన్నది...ఆతడు తెల్లబోయినాడు.

' ఆయన...నీస్నేహితులుకారూ... చనిపోయినారు. కాని, నామనసులోనుంచి పోలేదే...నీమిత్రుడి భార్యను...అంటుపరచాలని చూస్తావా...అప్పుడు... నేను ఈస్పృహలో లేను...నీస్నేహితుని...తలచుకుంటూ...నీవు...ఈపెదవిని...ఈ'

ఆ ఆవేశంలో బలంకొద్దీ పెదవిమీద కొట్టుకుంది నెత్తురుకమ్మింది.

' మాశావా...ఇదుగో...'

మళ్లా కొట్టుకున్నది...కాంతం అక్కడ నిలువకుండా క్రిందకు వెళ్లిపోయినాడు...వనం ఆలాగే చాలాసేపు తలవంచుకుని నిలుచున్నది.

'అమ్మాయి...వనం...అక్కడ నిలుచున్నావేం?'

అని వెనుకనుంచి ముసలమ్మ...మామ్మ...కేక వేసింది.

' ఏమిలేదు...పైకి వెళుతున్నాను...' అని వనం గబగబ మెట్లుఎక్కిపోయింది.

గదిలో బల్లమీద...ఆతని...ఫోటో ఉన్నది... వనం దాన్ని తీసుకుని...చాలా జాలిగా చూస్తూ,

' నన్ను...వదిలిపెట్టివెళ్లారు కాదూ...నేను... కూడా...వస్తా...'

అని వెక్కి వెక్కి ఏడుప మొదలుపెట్టింది.

నవ్వు !...గుమ్మంలో శాంత నవ్వుతూ నిలుచున్నది...వనం ఆమెను చూసి...కళ్లనీళ్లు ఆపుకుంటూ...అక్కడనుంచి వెళ్లిపోబోయింది...శాంత . దగ్గరకువచ్చి,

'ఏమి తోచదాఏం...నీకు వనం !...ఎప్పుడూ ఓ శేశోకాలా...లే...వేళయింది...నాటకానికి వెళదాము...'

వనం...కోపంగా

' నేను రాను...'

' ఎందుచేతనో '

' నాయిష్టం !'

' పోనీ...నేనుపనికిరాకపోతే...మీాకాంతం... కూడా వస్తాడు '

వనం ఏమీా మారుపలుకకుండా...తన ఏవగింపంతా ఆమెకు అర్థమయేటట్టు శాంతవంక జూచింది.

శాంత...ఆబాణాన్ని లక్ష్యంచేయకుండా... నవ్వి...వనంచేతినుంచి...ఆచిత్రాన్ని...లాక్కుని... సావకాశంగా చూసి

' చక్కనివాడే...వనం...మీా ఆయన '

అని ఆచిత్రాన్ని ముద్దిడుకున్నది.

' ఇంకా కదలలేమమ్మా ! పదికావచ్చింది... అరగంటనుంచీ కారు వాకిట్లో ఉన్నది...లేండి... ఇంకా ఎంతసేపు !'

తాతగారు...ఓపికచేసుకుని...మేడమీాదికివచ్చి హెచ్చరించారు...శాంత-

'చూడండి తాతయ్యగారూ...మరి...వనం రాదుట !' అన్నది...

వనంకూడా అందుకుని

'నేను వెళ్ళనండీ...పోనిద్దురూ'

అని ఏదోపుస్తకం తీసుకున్నది, బల్లమీదనుంచి.

'అదేమిటమ్మా...వెళ్లిరా బాగుంటుంది...నీకోసం టికెట్టుకూడా తెప్పిస్తే...'

'పోనీ ఇంక ఎవరినైనా పంపండి'

'సరే, మీయిష్టమమ్మ...నామాటలు వింటారా'

అని ముసలాయన విసుక్కున్నాడు...ఆయనను నొప్పించడ మెందుకని...వనం ఒప్పుకున్నది.

'నీవే కూర్చుందువుకానిలే కాంతం ప్రక్క...బలే...'

మెట్లుదిగి వస్తూన్నారు...శాంత వనంతో మెల్లిగా అన్నది...వనం క్రిందకు చెంగున దూకింది.

'ఇలా కూర్చో...పోనీ నీయిష్టం...ముందుకూర్చో' అన్నాడు కాంతం...వనలత ముందు ఎక్కపోయింది...శాంత నవ్వి,

'అవును...రజాక్ ప్రక్కను...బలేబాగుంటుందిలే...కూర్చో...' అన్నది...వనం మళ్లా తిరిగి వెనుకనే ఎక్కింది. ఆమెవెంట శాంత, తరువాత కాంతం ఎక్కారు.

మూడుగంట లయిఉంటుంది...నాటకం చాలా ఆలస్యంగా అయింది.

అంతకుముందు విన్న డ్యాన్సుసాంగు...వచ్చిరాని పూతిలో...ఈలతో, విసురుతూ డ్రైవరు, కారు వదిలాడు...వనానికి నిద్ర తూలుతున్నది...ముందుకు వాలి నిద్రపోయింది.

ఉలిక్కిపడి లేచింది...ఇంకా కారు సాగుతూనేఉన్నది...నిద్రపట్టడంతోనే...అంతలో కలవరపడి మేల్కొంచింది.

అందుకనే ఆ అవమానానికే కాబోలును.

రజాక్...ఆమెమీద చేయివేశాడు...ఆమె విదిలించుకుని ప్రక్కకు ఓసరిల్లింది.

ప్రక్కను...శాంత,...కాంతం కౌగిలిలో ఉంది.

౪

ఫోనుమోటారు స్టార్టుచేసింది శాంత.

'ఎందు కీతొందర'...సగంవరకూ విని, ఆరికార్డు తీసివేసి, ఇందుబాలపాటలు విన్నది కొంతసేపు...తరువాత,

"...జాలముచేసి కలసి...ఏవీరత నాల జామి
కీలజత పంపేనన్న...తాలవనలోలా...అల...
నీమాట లేమాయెనురా...సామీ...పల్కరా."
....

'ఎప్పుడూ...ఆ పాడు జావళీలేనా...మరేవీ లేవూ...' అన్నది వనం...ఒళ్లువిరుచుకుంటూసోఫాలోనుంచి లేచి...

'చాలా బాగుంటాయి...ఇది...విను...'

అని శాంత మళ్లా ఒక క్రొత్తరికార్డు పెట్టింది...ఆలాటిదే...వనం చిడిముడిపాటుతో అక్కడనుంచి లేచింది...

'వనం!...ఇవాళే క్రొత్తఫిల్ము ఒకటి తెచ్చాను...తాతయ్యగారు కూడా చూస్తానన్నారు...నీవూ రావూ...శాంతా...నీవుకూడా వస్తావా...'

అని రమేశం ఎదురువచ్చాడు...

'వీటితాతలలాటివిచూశాను...దాచుకో...నేను రాను నాయనా...తాతయ్యగారికి చూపించు కావాలంటే...ఆయనకు మహాఓపిక' అన్నది శాంత...రమేశము బిన్నబుచ్చుకున్నాడు...వనం అతనిబుజంమీద చెయివేసుకుని...శాంతవంక తిరిగిఅయినా చూడకుండా హాలులోకి వెళ్లి పోయింది...

చూసింది కొంచెంసేపు...ఇక చూడలేక పోయింది...ఎక్కడచూసినా శృంగారలీలలే...

ఈవలకు వచ్చింది...ఇంకా ఫోను వినబడుతూనే ఉంది...మధ్యమధ్య...ఆధోరణితో కలసీకలియకుండా శాంతసంగీతమూను.

ఏమీ తోచడం లేదు...ఏదన్నా చదువుకో వచ్చును కదా...అని ప్రక్కగదిలోకి వెళ్లబోయింది... కాని గుమ్మందాక పోయి ఆగింది...లోపల వాళ్ల నాన్నగారు...కాంతానికి వేదాంతం చెపుతున్నారు... వనం వింటూ నిలుచున్నది...

చూశావూ...సంస్కారమంటే అదోయ్...కఠవల్లిలో...ఆయముడు...నచికేతుణ్ణిఅడుగుతాడు...'యే యే కామా దుర్లభా మర్త్యలోకే సర్వా న్కామా న్ఛందతః ప్రార్థయస్వ...'అని...'ఇమా రామాః సరథాః సతూర్యా నహీదృశా లంభనీయా మనుష్యైః...'ఈమాదిరిగానే ఎంత ఊరించినా...ఆపిల్లవాడు...వయసుకు పిల్లవాడే కాని...మహాను భావుడు, తొణికాడేమో చూశావు...'వరస్తుమే వరణీయః స్ఏవ...' అని ఆత్మవిజ్ఞానం కావాలన్నాడోయ్...వాడా...ఇప్పటి కాలపురకాలా...

ఆయన...వనంవాళ్ల నాన్నగారు...బల్ల నానుకుని నిలుచున్నారు...కాంతం ఎదురుగా...ఎప్పుడు తప్పించుకు బయట పడదామా అని కూర్చున్నాడు మసులుతూ...

'ఇప్పటిరకాలా...శ్వసతికథమసౌరసాలశాఖాం చిరవిరహేన విలోక్య పుష్పితాగ్రాం...ఈ బాపతేనోయ్...అసలు నేను చెప్పవచ్చింది ఏమంటే...శంకరుడు వీళ్ల అందరిలోకి నాయకమణోయ్...శంకర మతం... నీకు సులువుగా అరగంటలో చెపుతాను...ఎంతవాడో నీకే తెలుస్తుంది...భాష్యంలో...ప్రచురానంద...

'ఇప్పుడే వస్తాను ఉండండి...' అని కాంతం తప్పించుకుని వచ్చేశాడు...

'ఏమండీ శంకరాచార్యులుగారూ...'అని పలుకరించింది శాంత, వనం వెనుకనుంచి...ఎప్పుడు వచ్చి అక్కడ నిలుచున్నదో వనంకూడా గమనించనేలేదు...

కాంతం నవ్వి,

'వెనుకటికి శుకుడితపం చెడగొట్టడానికి రంభ వచ్చిందట...మరిశంకరుడి...'

'ఆఁ ఈశంకరుణ్ణి...ఈ ఊర్వశి వచ్చింది...' అని కనుసైగతో వనాన్ని చూపించింది...ఆతడు ఆమె వంక సాభిప్రాయంగా చూసి...ఏకళనున్నాడో... అక్కడనుంచి వెళ్లిపోయినాడు...

'వనం...'

అని ఆమెబుజంమీద చేయివేసింది...శాంత...

వనం...'ఏం' అని తలఊచి అడిగింది...

'కాంతం...నిన్ను ప్రేమిస్తున్నాడు...ఆతన్ని..'

వనం ఆమెమాటకు అడ్డంవచ్చి...

'వద్దు...నాతో ఈమాటలు చెప్పద్దు...'అన్నది...

శాంత రుంజుకుంటూ...

'అబ్బ...ఎంతఇల్లాలివే...' అన్నది...

వనం ఆడుపులిలాగా చెలరేగి...

'నేనా...నన్ను అనడానికి నీకు అభిమానం లేదూ...నిన్ను...నీవుచేసే పనులను చూస్తే నీకే సిగ్గు రావడంలేదేం ...నీ...మొగము చూడను...పో...ఇల్లాలినా...కాను...నామగడు...ఏలోకంలోనో ఉన్నాడు...నీవు...నీవు...స్వైరవిహారం చేస్తూన్న...నీవు... ఇల్లాలివి...'

శాంత ముందుకు వచ్చి వనంచేయి పట్టుకుని,

'ఏమన్నావూ...జాగ్రత...'అన్నది...

'చేయి వదులు'

'వదలను, ఏంచేస్తావు?'

'వదలవూ ?'

'ఊహు'...

ఠపీమని కొట్టింది వనం శాంతను...ఆదెబ్బకు నిలుకడతప్పి క్రిందకు— మెట్లమీదుగా దొర్లుకుంటూ పోయి...మేడమీదికి రావాలని మెట్టుమీదఅడుగువేస్తూన్న—తాతగారిమీద పడ్డది...ఆయన అయ్యో... అయ్యో...అనుకుంటూ క్రింద పడిపోయినాడు...

వనం గబగబ క్రిందకు వచ్చి—శాంతవంకైనా చూడకుండానే.. తాతగారిని లేవదీసి... ఆయనకు సాయమై లోపలకి తీసుకునిపోయింది.

౫

ఎత్తినతల వంచకుండా, పైన తిరుగుతూన్న విమానాలని చూస్తూ నిలుచున్నది వనం పైమేడమీద...

కొంచెంసేపు తిరిగి...చివరకు కనబడకుండా పోయినాయి...'స్వర్గంలోకి వెళ్లే విమానాలు...ఏలా ఉంటాయో...'

అని తనలో తా ననుకుని...ఏమేమో తలపోసి కుంటూ కన్నీరు పెట్టుకున్నది వనం...

'చూడు...చూడు అక్కయ్యా!

ప్రభావతి వనాన్ని హెచ్చరించింది...వనం ఆకాశంవైపు చూసింది...

అక్కడ లేదు...క్రింద...తోటలో...అవిగో నీలాంబరాలదగ్గర...

వనం చూసింది...చూసి తలతిప్పుకున్నది...మామూలే...శాంతా...మరి...ఓ...

'శాంతా...ఇదిగో...ఇక్కడ...'

పిట్టగోడమీదుగా వంగి ప్రభావతి పిలవడం మొదలుపెట్టింది చేయివిసురుతూ...వనం వద్దని వారించింది, కాని అల్లరిపిల్ల-ప్రభ-ఆమెను వినిపించుకోడం లేదు...

ఎంతో వయ్యారంతో...కులుకుతూ శాంత వచ్చింది అక్కడికి...

'ఏం...ద్రౌపదిని మించిపోతున్నావ్?' అన్నది వనం...శాంత నవ్వి...ఆ మాట మార్చేసి...తలలో పూలచంప సరిచేయమని దగ్గరకు వచ్చింది...

ఇద్దరూ క్రిందికి దిగి వచ్చారు...ప్రభ ఇంకా పైనే ఉన్నది, విమానాలు మళ్లావస్తే చూడవచ్చుమకదా అని...

....

హాలులో తాతగారు పేపరు చదువుకుంటూ కూర్చున్నారు...

'ఎక్కడికమ్మా!...' అన్నా రాయన ఇద్దరిని చూసి...

'షికార్ వెళ్లివస్తామండీ...'అని శాంత జవాబు చెప్పి, వనం అడ్డుచెప్పకముందే ఆమెను లాక్కొని పోయి కారు ఎక్కించింది శాంత—

ఆనాడు చాలా చక్కగా అలంకరించుకున్నది, శాంత...లైట్ క్రేపు ఫెల్టు బాడిస్ తొడుగుకున్నది...లేత ఊదా సరిగంచు సిల్కుచీరె...పార్సీ పిల్లలాగా కట్టుకుని-చక్కగా నొక్కులు నొక్కులుగా-యంత్ర సాహాయ్యాన-తలకట్టు అమర్చుకుని...లోలాకులు కదిలేటట్టు తలత్రిప్పుతూ...కారులో కూర్చున్నది...వనం మామూలుగానే వచ్చేసింది...మామూలుకన్న ఎక్కువ ప్రసన్నంగా ఉంది కూడాను...

'రజాక్' త్వరగా పోనీయవోయ్' అన్నది శాంత రిస్టువాచిచూసి...

'ఇంకా ఎంతత్వరగా...అక్కడేమీ మించి పోవడం లేదు.'

'ఏమిటోయ్...ఒళ్లు దగ్గరపెట్టుకుని మాటాడు.' అని వనం అందుకున్నది...

'పోనీలే...పరవాలేదు...' అని శాంత సర్ది చెప్పబోయింది...

కారు గోదావరిఒడ్డున ఆగింది...ఇద్దరూ దిగి నడుస్తున్నారు. ముందుకు పోయి కూర్చుందామని...

రజాక్ దగ్గరనుంచీకూడా...నీవంటే అంత అలుసేనా...' అని మందలించింది వనం...

'వాడి మొగం...ఏమీ తెలియదు...అమాయకుడు'

'మననౌకరు...ఆలా మాటాడుతాడా?'

'పోనీలే...'

ఒకచోట కూర్చున్నారు...సన్న పట్టుచీరమీద నులిముడుతలులాగా గోదావరిమీద...లేత అలలు పొటకరిస్తున్నాయి...వనం నీటిమీదనుంచి వచ్చేగాలి అనుభవిస్తూ...గోదావరివైపు చూస్తూ పడుకునిఉన్నది ఇసుకలో...శాంత, ఎవరికోసరమో...అటు ఇటూ చూస్తూ...చాలా ఆతురతతో ఉన్నది...

'ఇప్పుడే వస్తాను ఉండు' అని శాంత లేచినిలుచున్నది...

'ఎక్కడికి'

'ఎక్కడికీ లేదు... ఇప్పుడే వస్తానుకాదూ...'

ముందుకు సాగిపోయి...తిన్నెలుచాటవడంచేత కనబడకుండాపోయింది శాంత...వనం ఆమెవైపైనా చూడలేదు...

క్రమంగా చీకటి మూసుకువస్తూన్నది...ఎవరో వెనుకనుంచి...వనంకళ్లు మూశారు...ఆఅమ్మాయి కలవరపడి లేచికూర్చుని, బలవంతాన ఆచేతులు తీసివేసింది...

కాంతం...నవ్వుతూ నిలుచునిఉన్నాడు...

'కాంతం!...నీకు జాలిలేదూ...'అన్నది వనం...

ఆతడు ఊరుకున్నాడు...

'దయయుంచి...నన్ను బ్రతుకనీయవూ...'

'దయయుంచి...నన్ను బ్రతుకనీయవూ... వనం! నిన్ను విడిచి బ్రతుకలేకుండా ఉన్నాను...'

కాంతం మరీదగ్గరకు వస్తున్నాడు...వనం...

'వద్దు...ముందుకు రావద్దు'...అని తాను వెనుకకు నడిచింది...

'ఊహు... నీవు నాకు కావాలి...వనం...'

కాంతం ముందుకు వస్తున్నాడు...వనం చకచకా వెనుకకు అడుగులు వేస్తూన్నది...

'ఊరుకోవూ...కాంతం!...'

కాంతం వినిపించుకోలేదు...వనం...ఆగకుండా వెనుకకు అలాగే నడచిపోయి...

గోదావరి మామూలుగానే ప్రవహిస్తూంది... చూసినవాళ్లు...వనాన్ని మ్రింగివేసిందని ఏలా అనుకుంటారు...ఆపిల్లను తనలో చేర్చుకోడానికి...రవంత ఎడమైంది...మరల కలుసుకుని కమ్ముకుపోయింది...

కాంతం అక్కడనే కూలబడిపోయినాడు...

చాలా చీకటిపడ్డది...రజాక్ హారన్ వేస్తూన్నాడు...కాంతం అది వినిపించుకోలేదు...శాంత నవ్వుమాత్రం చూచాయగా వినిపిస్తూంది...

పైకారా జలపాతము ఛాయాచిత్రకారుడు: సూర్యగారు.